

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823010376
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3823010376.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanému A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., okres B. a obžalovanej B. A., C. C., nar. XX.XX.XXXX v D., okres D., obaja trvale bytom v E. F., A. XXX/XX, G. E., t. č. obaja na slobode, pre trestný čin prečinu poškodzovania veriteľa v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 239 odsek 1 písm. a), odsek 4 Tr. zákona, o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Partizánske proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, pracovisko Partizánske zo dňa 08. januára 2024 pod sp. zn. 26T/1/2023, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 22. mája 2024 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie prokurátorky z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, pracovisko Partizánske zo dňa 08. januára 2024 pod sp. zn. 26T/1/2023 boli obžalovaný A. A., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) a obžalovaná B. A., C. C., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaná“) podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Partizánske zo dňa 01. júna 2023 pod č. k. Pv 293/22/3305-72, doručenej okresnému súdu dňa 01. júna 2023 oslobodení pre skutok, právne kvalifikovaný ako trestný čin prečinu poškodzovania veriteľa v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 239 odsek 1 písm. a), odsek 4 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

obžalovaní A. A. a B. A. uzavreli dňa 01.04.2013 v H. Zmluvu o budúcej zmluve s poškodenou I. C., predmetom ktorej je záväzok budúceho kupujúceho a budúceho predávajúceho uzavrieť budúcu kúpnu zmluvu k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území H., obec H., zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX spolu s inými nehnuteľnosťami v lehote najneskôr do 01.04.2015 vrátane, pričom predmetom uvedenej zmluvy je aj záväzok poškodenej ako budúcej kupujúcej uhradiť pri podpise Zmluvy o budúcej zmluve finančnú zábezpeku vo výške 20% z budúcej kúpnej ceny, čo predstavuje celkovú sumu 30.000,-Eur, ktorú poškodená aj fakticky uhradila už dňa 28.03.2013 bankovým prevodom, avšak medzi zmluvnými stranami, teda obžalovanými a poškodenou v zmluve dohodnutom termíne nedošlo k uzavretiu kúpnej zmluvy k predmetnej nehnuteľnosti, čím fakticky došlo k zániku práv a povinností zmluvných strán Zmluvy o budúcej zmluve vrátane práva na finančnú zábezpeku, čo vyplýva priamo z čl. V. bod. 3 predmetnej Zmluvy o budúcej zmluve, v dôsledku čoho na strane poškodenej vznikla už dňa 02.04.2015 pohľadávka vo výške 30.000,-Eur voči obžalovaným ako dlžníkom a dňa 18.07.2016 uzavreli obaja obžalovaní ako predávajúci v H. s kupujúcim I. J. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej je odplatný predaj nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území H., obec H., zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX - rodinný dom súpisné číslo XXX s bazénom za sumu 145.000,- Eur, ktorú kupujúci uhradil bankovým prevodom na účet

č.: K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v K. K. ako vkladná knižka na meno B. A. a dňa 27.10.2017 obžalovaní ako predávajúci uzavreli s kupujúcou - dcérou F. L. A. kúpnu zmluvu, ktorej predmetom je odplatný predaj nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území H., obec H., zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX - okrem iného rodinný dom súpisné číslo XXXX za sumu 550.000,-Eur a súčasťou tejto zmluvy je zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného bývania a užívania nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom zmluvy až do smrti obžalovaných, pričom k uhradeniu kúpnej ceny doposiaľ nedošlo napriek tomu, že táto mala byť uhradená do 10 dní odo dňa podpísania predmetnej kúpnej zmluvy na bankový účet konkrétne uvedený v zmluve čím týmto konaním obaja obžalovaní A. A. a B. A. odstránili zo svojho vlastníctva viaceré nehnuteľnosti, ktorých boli vlastníkmi, z finančných prostriedkov získaných od kupujúceho I. J. svoj dlh voči poškodenej neuhradili a iným preukázateľne hodnotným majetkom nedisponujú, čím hore popísanými úkonmi úmyselne zmarili uspokojenie svojho veriteľa - poškodenej I. C., ktorej tak spôsobili škodu vo výške 30.000,-Eur,

pretože žalovaný skutok nie je trestným činom .

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, napadla odvolaním v neprospech obžalovaného intervenujúca a dozorová prokurátorka Okresnej prokuratúry Partizánske, ktoré odôvodnila písomne doslovne takto :

„Predmetný rozsudok považujem za nezákonný, nakoľko súd dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní nesprávne vyhodnotil. Obžalovaní svojim konaním naplnili všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, pričom z hľadiska subjektívnej stránky konali v priamom úmysle.

Spáchanie skutku kladeného obžalovaným za vinu považujem za dostatočne preukázané výpoveďou poškodenej a vykonanými listinnými dôkazmi najmä kúpnu zmluvou zo dňa 18. 07. 2016, kúpnu zmluvou zo dňa 27. 10. 2017, kúpnu zmluvou zo dňa 02. 05. 2018, správami K. K., dohodu o urovaní a ostatnými listinnými dôkazmi zabezpečenými vo vyšetrovacom spise.

Už zo systematického zaradenia trestného činu poškodzovanie veriteľa (§ 239 Trestného zákona) ako trestného činu proti majetku vyplýva, že druhovým objektom tohto trestného činu je ochrana majetku. Konkrétne v prípade trestného činu poškodzovanie veriteľa podľa § 239 Trestného zákona je majetkom, ktorému sa poskytuje ochrana pohľadávka veriteľa a teda objektom tohto trestného činu je právo veriteľa na uspokojenie pohľadávky, ktorú má veriteľ voči svojmu dlžníkovi.

Vykonaným dokazovaním je nesporne preukázaná existencia pohľadávky a poškodenej (veriteľa) voči obžalovaným (dlžníkom). Tak ako konštatoval Okresný súd Prievidza (pôvodne Okresný súd Partizánske) v rozsudku zo dňa 28.03.2018, sp. zn. 6C/10/2017, keďže sa poškodená (ako budúca kupujúca) a obžalovaní (ako budúci predávajúci) nedohodli inak došlo k zániku práva na preddavok na kúpnu cenu vo výške 30.000 Eur a v zmysle ust. § 451 Občianskeho zákonníka došlo u obvinených uplynutím dňa 01. 04. 2015 k vzniku bezdôvodného obohatenia spočívajúcom v prijatom preddavku na kúpnu cenu. Nemožno klásť poškodenej za vinu, že sa ihneď po vzniku bezdôvodného obohatenia nedomáhala vrátenia sumy vyplateného preddavku súdnou cestou, najmä keď, ako sama uviedla, bola po ťažkej autonehode, pričom si na veľa veci nepamätala. Nemožno súhlasiť s tvrdením obžalovaného, že plnením pohľadávky poškodenej by obžalovaní zmarili svoje právo na uspokojenie pohľadávky voči poškodenej, pretože započítanie je len jeden zo spôsobov zániku záväzku. Uplynutím dňa 01. 04. 2015 došlo na strane obžalovaných k vzniku bezdôvodného obohatenia, preto boli povinní plniť pohľadávku vo výške 30.000 Eur poškodenej. K úhrade pohľadávky obžalovanými došlo až dňa 04. 11. 2022 na základe dohody o urovaní, potom čo bolo voči ním vznesené obvinenie. Súčasťou dohody o urovaní je aj záväzok poškodenej podať návrh na zastavenie exekúcie. Obžalovaní po dobu 7 rokov (od vzniku pohľadávky) odmietali uhradiť pohľadávku poškodenej. Zadržovanie sumy 30.000 Eur po dobu 7 rokov nemožno považovať za formu procesnej obrany. Obžalovaní zadržali sumu 30.000 Eur úmyselne a využili viacero prostriedkov, aby uvedenú sumu poškodenej neplnili.

Vykonaným dokazovaním je preukázané, že obžalovaní sa postupne zbavovali jednotlivých nehnuteľností, pričom kúpna cena z predaja nehnuteľnosti I. J. (kúpna zmluva zo dňa 18. 07. 2016) vo výške 145.000 Eur bola uhradená kupujúcim dňa 18. 07. 2016 a to vkladom na účet vedený v K. K., M.. IBAN: K. XX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorý bol vedený na meno obžalovanej B. A.. Uvedený účet bol dňa 11.05.2018 zrušený.

Kúpnu zmluvou zo dňa 14. 01. 2016 obžalovaní previedli vlastnícke právo k nehnuteľnosti vedenej na LV č. XXXX pre okres B., obec B. na F. N. E., pričom kúpna cena 26.000 Eur mala byť vyplatená v deň podpisu zmluvy na účet vedený v K. K. č. XXXX XXXXXX/XXXX.

Kúpnu zmluvou zo dňa 27. 10. 2017 previedli obžalovaní vlastnícke právo k nehnuteľnosti na ich dcéru F. L. A., pričom kúpna cena 550.000 Eur mala byť vyplatená do 10 dní odo dňa podpísania predmetnej kúpnej zmluvy na účet vedený v K. K. č. XXXX XXXXXX/XXXX.

Kúpnu zmluvou zo dňa 02. 05. 2018 previedli obžalovaní vlastnícke právo k nehnuteľnosti vedenej na LV č. XXXX a LV č. XXXX pre okres H., obec H. na ich dcéru F. L. A., pričom kúpna cena 650.000 Eur mala byť vyplatená do 5 dní odo dňa podpísania predmetnej kúpnej zmluvy na účet vedený v B. E., M.. K. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

Obžalovaní svojím konaním previedli nehnuteľnosti v ich vlastníctve na tretie osoby, pričom v prípade prevodu nehnuteľností na ich dcéru došlo v podstate k bezodplatnému prevodu, keďže tá kúpne ceny neuhradila.

Obžalovaní sú disponentmi na účte vedenom v O., M., ktorého vlastníkom je spol. A. K. K., IČO: XX XXX XXX, so sídlom v E., A. XXX/XX, ktorého ku dňu podania správy bol (21.10.2022) záporný.

Obžalovaný je spoločníkom obchodnej spoločnosti A. K. K., IČO: XX XXX XXX. Z daňových priznaní za rok 2017 až 2020 vyplýva, že táto spoločnosť vykazovala stratu a ako uviedol obžalovaný, z dôvodu jeho úrazu spoločnosť nebola po dlhú dobu aktívna. Obchodný podiel ako taký má svoju majetkovú hodnotu a je ocniteľný peniazmi, jeho výška sa určuje pomerom vkladu k základnému imaniu spoločnosti, ak spoločenská zmluva neurčí inak. Základné imanie spoločnosti je peňažné vyjadrenie súhrnu peňažných i nepeňažných vkladov všetkých spoločníkov do spoločnosti (§ 58 ods. 1 Ob. Zákonníka). S poukazom na uvedené zohľadňujúc výšku vkladu obžalovaného v spoločnosti A. K. K., IČO: XX XXX XXX (výška vkladu 2.500 Eur), ktorá vykazovala stratu niekoľko zdaňovacích období po sebe a nebola aktívna z dôvodu úrazu obvineného, nemožno považovať obchodný podiel za takú majetkovú hodnotu vo vlastníctve obžalovaného, ktorou by mohla byť uspokojená pohľadávka poškodenej.

Obžalovaní boli pôvodne spoločníkmi aj v spoločnosti A. K., IČO: XX XXX XXX, pôvodne so sídlom v H., N. XXX/X, pričom táto spoločnosť bola zrušená od 31. 10. 2017 a zanikla výmazom z OR SR dňa 25. 01. 2018, potom čo bola zlúčená do spoločnosti C., K. v konkurze, ktorá v sebe zlúčila množstvo iných obchodných spoločností.

Uvedeným je preukázané, že obžalovaní sa postupne zbavovali svojho majetku tak, aby zmarili uspokojenie pohľadávky ich veriteľa a neboli postihnutí výkonom práva poškodenej.

Poškodená sa na základe exekučného titulu (rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa zo dňa 28. 03. 2018, sp. zn. 6C/10/2017) domáhala vymoženía svojej pohľadávky v exekučnom konaní vedenom povereným súdnym exekútorom N. A. I., v konaní vedenom pod sp. zn. 422 EX 3/21. V priebehu exekučného konania bola medzi účastníkmi exekučného konania (po vznesení obvinenia obvineným v predmetnej trestnej veci) uzavretá dohoda o urovaní zo dňa 04. 11. 2022, na základe ktorej obžalovaní uhradili poškodenej sumu 32.000 Eur z účtu vedeného v K. K., M.. IBAN K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX (čl. 211). Vlastníkom uvedeného účtu je dcéra obžalovaných F. L. A. a disponentom na tomto účte je obžalovaná B. A. (čl. 237A). Tá je disponentom celkovo na 3 účtoch vedených v K. K., M., no sama vlastníkom účtu nie je.

Obžalovaní svojím konaním poškodili veriteľa (poškodenú) keďže odmietali vyplatiť pohľadávku a súčasne sa jednotlivými krokmi zbavovali svojho majetku, ktorý v prevádzali na tretie osoby, tak aby neboli postihnutelní výkonom práva. K dohode o urovnaní medzi poškodenou a obžalovanými došlo až po vznesení obvinenia, čo v žiadnom prípade nemožno považovať za dobrovoľné plnenie zo strany obžalovaných.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 26T/1/2023 zo dňa 08. 01. 2024 a aby mu v zmysle ustanovenia § 322 ods. 1 Tr. poriadku vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.“

Obaja obžalovaní sa k písomnému odôvodneniu odvolania prokurátorky do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu písomne vyjadrili prostredníctvom svojho obhajcu doslovne takto :

„Prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske v odôvodnení odvolania podaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 26T/1/2023-456 zo dňa 8.1.2024, ktorým tento obž. A. A. a B. A. spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. pre skutok v obžalobe kvalifikovaný ako spolupáchateľstvom spáchaný prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods.4 Tr. zák. navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. prvostupňový rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Podľa názoru prokurátora bola vykonaným dokazovaním bezpečne preukázaná existencia pohľadávky poškodenej I. C. ako veriteľa proti obžalovaným ako dlžníkom. pričom bolo preukázané aj to, že sa obžalovaní postupne zbavovali svojich nehnuteľností, keď kúpnymi zmluvami zo dňa 14.1.2016, zo dňa 18.7.2016, zo dňa 27.10.2017 a 2.5.2018 previedli vlastnícke právo k nim na I. J., F. N. E. a opakovane aj na dcéru F. L. A. a to všetko v čase, kedy dlhovali poškodenej 30.000,- €, ktorú sumu poškodenej zadržovali po dobu 7 rokov. Nehnuteľného majetku sa postupne zbavovali, aby zmarili uspokojenie pohľadávky poškodenej a aby tento majetok nebol postihnutý výkonom jej práva. Aj keď obidvaja obžalovaní boli pôvodne spoločníkmi spoločnosti A., K. a obžalovaný je aj doposiaľ spoločníkom obchodnej spoločnosti A. K. K. nemožno jeho obchodný podiel považovať za takú hodnotu, ktorou by mohla byť uspokojená pohľadávka poškodenej.

Odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Prievidza je úplne zjavne nedôvodné, pretože konanie obžalovaných vo vzťahu k pohľadávke poškodenej I. C. zostalo tak, ako to podrobne, prehľadne a zrozumiteľne odôvodnil vo svojom oslobodzujúcom rozsudku prvostupňový súd len v rovine občianskeho sporu, keďže nenapĺňa znaky žalovaného prečinu ani po objektívnej ani po subjektívnej stránke. Práve vzhľadom na podľa môjho názoru vysokú kvalitu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nepokladám za potrebné jeho argumentáciu zásadným spôsobom dopĺňať. Pokladám za potrebné poukázať iba na to, že už samotné odôvodnenie odvolania zo strany prokurátora dokumentuje veľmi nekvalitnú prácu orgánov činných v prípravnom konaní pri vyšetrovaní údajnej trestnej činnosti obžalovaných. Podľa obžaloby sa mali obžalovaní A. a B. A. dopustiť žalovaného prečinu poškodzovania veriteľa predajom svojich nehnuteľností I. J. kúpnu zmluvou uzavretou dňa 18.7.2016 a dcére F. L. A. kúpnu zmluvou uzavretou dňa 27.10.2017, podľa odôvodnenia odvolania sa však mali skutku napíňajúceho znaky prečinu poškodzovania veriteľa dopustiť aj predajom ďalších nehnuteľností F. N. E. kúpnu zmluvou uzavretou dňa 14.1.2016 a dcére F. L. A. okrem kúpnej zmluvy zo dňa 27.10.2017 aj uzavretím ďalšej kúpnej zmluvy dňa 2.5.2018. Prokurátorovi pritom vôbec neprekáža, že ak ešte v čase uzavretia kúpnej zmluvy zo dňa 2.5.2018 obžalovaní disponovali nehnuteľnosťou v hodnote 650.000,- €, nemohli skoršími predajmi iných nehnuteľností mariť pohľadávku poškodenej vo výške 30.000,- €. Prokurátorovi dokonca vôbec neprekáža ani to, že skutky spočívajúce v predaji nehnuteľností kúpnymi zmluvami zo dňa 14.1.2016 a 2.5.2018 vôbec nie sú vo výrokovej časti obžaloby

(a to isté platí aj o uznesení o vznesení obvinenia) vôbec uvedené, pričom prokurátor sa v odôvodnení odvolania ani len nepokúsil vyporiadať s tým, či tieto skutky osobitne so zreteľom na časový odstup jednotlivých predajov možno pokladať za pokračovací trestný čin, alebo ide o samostatné skutky. Keďže však z vyššie v tomto vyjadrení uvedenej argumentácie vyplýva, že o poškodzovaní veriteľa by bolo možné uvažovať iba pri predaji zo dňa 2.5.2018 a vo vzťahu k tomuto predaju nebolo ani vznesené obvinenie ani podaná obžaloba

a vzhľadom na to, že obžalobu je možné podať len pre skutok, pre ktorý sa vznieslo obvinenie (§ 234 ods. 2 veta prvá Tr. por.) a trestné konanie pred súdom sa môže konať len na podklade obžaloby, pričom dokonca aj pre každý čiastkový útok pokračovacieho trestného činu je treba, aby o ňom bolo možné

konať, rozšíriť obvinenie (§ 206 ods. 5 Tr. por.), je absolútne nepochopiteľné, prečo sa prokurátor v podanom odvolaní skutkami súvisiacimi s predajmi nehnuteľností kúpnyimi zmluvami zo dňa 14.1.2016 a 2.5.2018 vôbec zaoberá. Za úplne neprijateľné pokladám aj to, že prokurátor, napriek absencii akéhokoľvek dokazovania

v smere zistenia hodnoty obchodného podielu obchodnej spoločnosti A. K. K..

v podanom odvolaní tvrdí, že tento obchodný podiel vo vlastníctve obžalovaného nemal (resp. ani nemá) takú majetkovú hodnotu, ktorou by mohla byť uspokojená pohľadávka poškodenej. Vo vzťahu k nedostatku subjektívnej stránky vo forme úmyslu v konaní obžalovaných nevidím nič, čo by bolo potrebné k odôvodneniu prvostupňového rozsudku dodávať.

S poukazom na tieto skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne odvolanie prokuratúra Okresnej prokuratúry Partizánske ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.“

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, v neprítomnosti obžalovanej, ktorá navrhla vykonať verejné zasadnutie vo svojej neprítomnosti a splnomocnenca poškodenej, za splnenia všetkých procesných podmienok pre jeho vykonanie, intervenujúca prokurátorka krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedla, že sa plne stotožňuje s podaným odvolaním podriadenej prokurátorky okresnej prokuratúry, ako aj s dôvodmi uvedenými v jeho písomnom vyhotovení a navrhla rozhodnúť spôsobom tam uvedeným.

Obhajca na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu poukázal na ich písomné vyjadrenie k písomne odôvodnenému odvolaniu a rovnako tak na správny a zákonný napadnutý rozsudok a navrhol odvolanie prokurátorky ako nedôvodné, podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa stotožňuje so všetkým, čo uviedol jeho obhajca právom konečného návrhu.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, na podklade odvolania prokurátorky, podaného v neprospech oboch obžalovaných, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 07. marca 2024, na verejnom zasadnutí dňa 22. mája 2024, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť výroku v napadnutom rozsudku

o oslobodení oboch obžalovaných spod obžaloby (o vine a súvisiacom treste), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátorky, hoci je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, včas i na správnom mieste, nie je ale dôvodné. Pritom nezistil chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a ktoré by odôvodňovali prípadné podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že prvostupňový okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne, a to aj bez opomenutia existujúcej a neopomenuteľnej zásady in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného, vyplývajúcej z ustanovenia § 2 odsek 4 Tr. poriadku zákonným spôsobom vyhodnotil jednotlivo a v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odsek 10 a 12 Tr. poriadku

a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Prvostupňový okresný súd

v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o oslobodení oboch obžalovaných spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, pretože žalovaný skutok, hoci bolo dokázané, že sa skutočne stal, nevykazuje kumulatívne potrebné formálne znaky predmetného žalovaného trestného činu prečinu (a ani iného trestného činu v čase, kedy došlo k spáchaniu žalovaného skutku), a to ani z hľadiska naplnenia potrebného materiálneho korektívu podľa § 10 odsek 2 Tr. zákona, nielen vzhľadom na osoby oboch obžalovaných, ktorí sú doposiaľ bezúhonnými občanmi, ale aj všetky preukázané skutkové okolnosti. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov aj podľa názoru krajského súdu okresný súd správne dospel k záveru o evidentnej absencii nielen objektívnej stránky - konanie oboch obžalovaných, ale predovšetkým subjektívnej stránky - úmyselného zavinenia v akejkoľvek forme. Okresný súd správne sumarizoval záver, že podstatou právneho vzťahu medzi oboma obžalovanými a poškodenou bol stret nimi deklarovaných vzájomných pohľadávok, ktorých zápočet obe strany

riešili, prostredníctvom súdu v civilnom procese ale až s odstupom času. Už týmto momentom sa stráca úmysel u oboch obžalovaných vyhnúť sa vráteniu zloženej finančnej zálohy na budúcu kúpnu cenu za predávanú predmetnú nehnuteľnosť poškodenej, čo v konečnom dôsledku deklaruje, aj keď s odstupom času, uzatvorená predmetná dohoda medzi oboma obžalovanými a poškodenou ohľadom predmetných pohľadávok, ku ktorej došlo fakticky s odstupom času cca jedného roka ešte pred podaním obžaloby. Už len táto skutočnosť sama o sebe vyvracia dôvodnosť podania obžaloby. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu uvedené v podrobnostiach v odôvodnení napadnutého rozsudku, vrátane uvádzaného ultima ratio ide o prečin), t. j. použitia riešenia predmetného vzťahu, ktorý má nepochybne občianskoprávny rámec, prostriedkami trestného práva, ale to iba v krajnom prípade, ktorý ale nezodpovedá posudzovanému prípadu ani v minimálnom rozsahu. Krajský súd pripomína, že rozhodnutie okresného súdu ako súdu prvého stupňa a odvolacieho krajského súdu ako súdu druhého stupňa tvoria jednotu a pri kvalifikovanom odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa postačuje odvolaciemu súdu odkázať iba na tieto kvalifikované úvahy a závery. Krajský súd súčasne považuje skutočnosti uvádzané obžalovaným prostredníctvom zvoleného obhajcu v rámci písomného vyjadrenia k dôvodom odvolania prokurátorky za plne relevantné, a to aj vo vzťahu k procesnému postupu, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, so súčasne vyvrátenou dôvodnosťou podaného odvolania prokurátorky. Krajskému súdu tiež neunikol pozornosti fakt, vyplývajúci z obsahu žalovaného skutku, že obom obžalovaným sa kladie za vinu úmysel ukrátiť poškodenú ako svojho veriteľa (predajom oboch predmetných nehnuteľností iným osobám než poškodenej) titulom vzniknutého bezdôvodného obohatenia zloženou zálohou na budúcu kúpnu cenu za predaj predmetnej nehnuteľnosti, ktorú zložila poškodená, že v uvedenom období ešte neexistovala splatná pohľadávka poškodenej ako veriteľky voči obom obžalovaným ako dlžníkom, t. j. poškodená nedisponovala žiadnym exekučným titulom, ktorý by preukazoval naplnenie dokonaného predmetného žalovaného trestného činu prečinu (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. júla 2019, sp. zn. 6Tdo/26/2019).

Krajský súd preto ďalej uvádza, že napadnutý rozsudok okresného súdu je rozhodnutie, ktoré je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 odsek 12 Tr. poriadku. Úvahy a závery prvostupňového okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a krajský súd sa s nimi preto bez výhrad aj stotožnil.

Prvostupňový okresný súd teda správne dospel k záveru, že za takéhoto procesného stavu neexistuje žiaden nepochybný priamy či nepriamy dôkaz, ktorý by bez akýchkoľvek rozumových pochybností a nezvratne preukazoval, že obaja obžalovaní mali v úmysle v akejkoľvek forme (priamom či nepriamom) ukrátiť poškodenú na jej právach titulom vzniknutého bezdôvodného obohatenia. Obaja obžalovaní lege artis mohli a aj v súlade so zákonom uplatnili svoje vlastnícke právo, keď previedli obe, v skutkovej časti uvádzané nehnuteľnosti na iné osoby, než je poškodená, pričom takto konali preukázateľne navyše s tým, že svoj majetkový substrát neznižili do takej miery, že by predmetná pohľadávka poškodenej nebola od ich osôb vymožiteľná či už v reálnom čase alebo smerom do budúcnosti, čo potom správne viedlo prvostupňový okresný súd k oslobodeniu oboch obžalovaných spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku.

Krajský súd opakovane zdôrazňuje, že po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátorky nepovažoval za dôvodné a nespôsobilé zasiahnuť do napadnutého rozhodnutia v akomkoľvek smere. Odvolacie námietky totiž smerovali vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré odvolateľka navrhla vyhodnotiť inak, než ako to urobil prvostupňový okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania (teda aj súd) hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 odsek 12

Tr. poriadku v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Krajský súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a priamo nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, prvostupňový okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými, vo veci vykonanými dôkazmi, a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 odsek 12

Tr. poriadku, tiež neopomenutím už uvedenej zásady in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obvineného či obžalovaného. Jeho rozhodnutie je preto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní, a to predovšetkým vo vzťahu k právnemu posúdeniu žalovaného skutku, ktorý skutočne nenapĺňa kumulatívne všetky štyri formálne znaky žalovaného a ani iného trestného činu, platného v čase, kedy došlo k jeho spáchaniu.

Vzhľadom na uvedené dôvody krajský súd nepovažoval odvolanie prokurátorky za dôvodné, preto ho podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.